

[Indenrigsministeren]

derkaste sig, hvis de bliver sendt tilbage, eller når de bliver sendt tilbage – de af dem, der bliver det. Den store omhu, som Flygtningenævnet udviser i brugen af kilder, indsamlingen af oplysninger, finder jeg betryggende.

Der var en taler, der sagde – var det hr. Anker Jørgensen? – at man havde vanskeligt ved at forstå, at der nu skulle være så stor tillid til de officielle myndigheder i Serbien.

Jamen det er der da heller ikke, og det er også baggrunden for, at man bygger på et meget vidt forgrenet net af kilder, herunder i udpræget grad også de humanitære organisationer. Derfor har vi en lang række eksempler på, at nye oplysninger, der kastes på bordet via de humanitære organisationer, omgående giver anledning til, at man nyvurderer eller stopper sager. En del af disse sager har været stoppet i et halvt år, fordi der kom en ny oplysning på bordet. Den er nu blevet afkræftet. Nu ved vi også, hvad straffen er for folk, der vender tilbage fra udlandet, og som har været militærundvigere.

Jeg vil gerne gentage, at i den ene sag, man har fået viden om, blev der givet et halvt års betinget fængsel, og det er noget andet end det billede, man har forsøgt at piske op i pressen, nemlig at man sender folk tilbage til dødsstraf, og at man også samtidig sender dem direkte ud i ildlinjen til at kæmpe imod deres fæller. Var det tilfældet, ville man få opholdstilladelse i Danmark, det ville vores lovgivning garantere. Da det ikke er tilfældet, får man ikke automatisk ophold i Danmark, men man får sin sag konkret og individuelt vurderet i to instanser. I nogle tilfælde vil man måske også gå til ombudsmanden derefter, og nogle vil så klage til Indenrigsministeriet med henblik på humanitær opholdstilladelse.

Ret meget større sikkerhed tror jeg ikke det er muligt at skabe, heller ikke for hr. Anker Jørgensen.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil gerne takke for den seriøsitet, med hvilken man er gået ind i den debat, vi har rejst her i dag.

Jeg kan ikke sige, at jeg har nået SF's mål med at rejse debatten. Jeg kan sige, at når vi er færdige med debatten om et øjeblik, har vi præcis den samme retsstilling, som vi havde, da vi startede debatten: Hvis Flygtningenæv-

net skønner, at militærnægtelsen skal spille en væsentlig rolle i vurderingen af asylgrundlaget, vil den komme til det, og hvis der kun er militærnægtelse som grundlag for asylsøgningen, så vil folk ikke få asyl. Og det vil de ikke, fordi det er konstateret, at Serbien ikke er i krig, og fordi man åbenbart nu har ét tilfælde, hvor én, der er sendt hjem til Serbien fra udlandet, har fået et halvt års betinget fængsel. Det bygger man det på.

De seneste notater, jeg havde – jeg kendte ikke den sag, før jeg nu hørte om den fra ministeren – er fra oktober 1993, og dér kan man kun fra Dansk Flygtningehjælps side konstatere, at trods ihærdige forespørgsler har man ikke kunnet få konkrete oplysninger om tilfælde af retsforfølgelse af militærunddragere, der vender tilbage fra udlandet. Men nu har man altså det ene.

Jeg må jo så bare håbe og ønske, at de slipper godt fra det, de, der bliver sendt hjem – for deres egen skyld. Den signalværdi, der lå i at gøre som Frankrig, som Holland, som en række tyske delstater, som Schweiz, som Ungarn, nemlig ikke at sende dem hjem, vil man altså ikke udnytte med alle de begrundelser, vi nu har hørt i hele debatten. Det beklager jeg, og jeg betragter det som et håndslag til Milosevic: Få du bare dine soldater hjem igen, så kan de jo da bruges, når der viser sig en lejlighed, og vi skal i hvert fald ikke holde på dem her.

Det må jeg tage til efterretning. Sådan endte den debat. Og jeg er da glad for, at hr. Lysholm Christensen og andre har så stor tillid til de serbiske myndigheder, som de har givet udtryk for her.

Indenrigsministeren havde sådan lidt morsomme bemærkninger om den lillebitte paragraf, jeg ville have ændret, i lov om midlertidigt ophold til folk fra det tidligere Jugoslavien. Det kan godt være, jeg har brugt udtrykket lillebitte paragraf, det ved jeg ikke, jeg har ikke skrevet nøjagtig ned, hvad jeg sagde.

Men hvis man havde villet, kunne man selvfølgelig have gjort det, og man kunne have brugt UNHCR's formuleringer af, hvem det var, man skulle give opholdstilladelsen til. Det har man ikke villet, og det kan jeg ikke gøre mere ved i dag i hvert fald. Så må vi se, hvordan det hele udvikler sig, og hvad der sker i løbet af et par måneder. Det har alle jo lovet at følge nøje med i.